

чувствието им...

Тъй беше. Сега в нашето демократизиращо се общество нещата коренно се промениха. Не сме зад кулисите. Стигнахме авансцената. Вече няма издание, което да не е посветило поне едно свое писание на "мургавите братя". И журналисти, и служебни лица бързо и безпогрешно различават циганина Иванчо между милионите други иванчовци.

Вестник "Свободен народ" - бр. 102, 1990 г.: "Това са рецидивистът Венцислав Докков и Марио Янков, "безработни" цигани...". Текстът е под снимка.

Вестник "166", бр. 14 от 1990 г. под заглавие "Централна гара - оазисът на престъпността" пише: "... С международните влакове пристигат и наши екскурзианти... циганка се връща от Берлин с 300 марки... Това е времето и на друга категория обитатели - безпризорните малолетни циганчета." Всички в един куп.

Вестник "Вечерни новини", бр. 90, заглавие "Нощните пеперуди": "... идентифицира една от среднощните гостенки. Това е 31-годишната Росица Асенова (от цигански произход), регистрирана за престъпления."

Вестник "Литературен форум", бр. 42, 1990 г. в "Разказоиди" четем: "... Защо ли фукваше жена му, проблясвайки с очи иззад разклатения перчем, защото е готова да скочи на първия циганин...".

Ще цитирам и вестник "Земя", бр. 61, 1990 г. На първа страница под заглавие "Пей, сърце, по време на криза" авторката (и нейното, и имената на всички автори ще спестя - б. а.) споделя: "Дойде време пак циганите да ни покажат, че на фона на километричните опашки